

A szurikáta és a Billy Elliot

2018 július 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nem hiszem, hogy a tütüben táncoló urak javítanának a balettm?vészek általános megítélésén.

Nem is tudom, melyik úgynevezett ügy vetett nagyobb hullámokat kedves, ám kicsiny hazánkban. Egy bizonyos afrikai rágcsáló sajnálatos elhalálozása (a szurikátaincidens), avagy annak a szimpatikus, ám fiktív brit kisfiúnak az életét feldolgozó musical, aki boksz helyett a balettm?vészet fáradságos, ám kevés sikerrel és még kevesebb fizetséggel járó, azonban sok buktatóval és megpróbáltatással kikövezett útját követi végig.

Én magam ugyanis körülbelül ugyanannyira érzem érintettnek magam. Ugyanannyi közöm van egy távoli országból származó szurikátához, mint a Billyhez. Semmi. Ezért sem reagáltam eddig a számtalan, sokszor rendkívül er?szakos megkeresésre: fejtsem már ki, hogy én mint az Operaház volt balettm?vésze és a Magyar Id?k jelenlegi f?munkatársa, mit is gondolok a Billy Elliot néven futó musicalr?l.

Csakhogy! Nekem az égadta világon semmi közöm a Billy Eliotthoz. Tényleg semmi. Ahogyan a Natalie Portman f?szereplésével játszott Fekete hattyú cím?, indokolatlanul nagy sikert aratott és rengeteg hülyeséget tartalmazó filmhez sincs semmi közöm. A két alkotásnak pedig a valósághoz nincs köze. Mindkét m? fikció. Számomra pedig inkább a tudományos fantasztikum kategóriájába sorolandó, kevés értékkel, ám annál több butasággal bíró filmek ezek.

Természetesen láttam a Billy-filmet is és a musicalt is. Utóbbit az Erkel Színházban. Úriember azonban a legritkább esetben szokta a székletét oda helyezni, ahol egykor naponta legkevesebb háromszor kapott ételt. És hogy tovább bonyolítsam a helyzetemet, a Billy Elliot se nem balett, se nem opera. A Billy Elliot egy musical, amihez, végzettségemet tekintve, még inkább nincs közöm.

Annyit azért szeretettel és a legnagyobb tisztelettel megjegyeznék: nem sokon múlott, hogy egy adott pillanatban határozott búcsút vegyek a néz?tért?l, és ilyesformán a darabtól is. Történt ugyanis, hogy legnagyobb megdöbbenésemre a sztrájkoló bányászok egy ünnepélyesnek gondolt pillanatban balettszoknyát húztak, és így kezdtek táncolni… izé, mozogni.

Én magam rövid pályafutásom során ugyan gyakran találkoztam azzal a módfelett tréfásnak gondolt képpel, amikor a férfi táncosokat balettszoknyában (tütüben), lányosan, buzisan, transzvesztitaként ábrázolják, azonban a valóságban ilyen ruhadarabot nem szoktunk mi, klasszikus balettel foglalkozó férfi táncm?vészek magunkra ölteni.

A férfi táncm?vészt tütüben színpadra vinni ugyanolyan bántó és hazug sztereotípia, mint amikor a férfi táncm?vészeket lebuzizzák. Jómagam nem hiszem, hogy a tütüben táncoló férfiak javítanának a férfi balettm?vészek elmúlt 10-20 évben tapasztalható, tudatlanságból, m?veletlenségb?l, bunkóságból és színházba nem járásból következ? negatív megítélésén.

Elmesélek egy példát.

Nem is olyan régen történt velem, talán egy kicsivel több mint egy éve, hogy az egyik nagy kereskedelmi televízió megkért, az egyik énekes m?sorába segítsek be mint táncm?vész. Mutassak be egy werkfilmben pár tánclépést, javítsam ki a versenyz?ket, mintegy hozzuk közelebb az emberekhez a balettet. A forgatásra megérkezvén a kedves szerkeszt? kaján mosollyal el?húzott két tütüt, és vidáman közölte, hogy ezeket a szoknyákat most mindkét énekesre fel fogják adni.

A férfira is.

Mert az mennyire vicces már. Én még szélesebb mosollyal közöltem, hogy az csodálatos, azonban ebben az esetben én szinte azonnal haza fogok menni. Az év viccének szánt tréfát ilyesformán különösebb er?feszítések, üvöltözések és fenyeget?zések nélkül meg tudtam torpedózni. Az egyik szoknya ugyanis ment, én pedig maradtam. Békésen megtörtént a forgatás, és tulajdonképpen mindenki jól járt. Mind a produkció, mind a balettm?vészet. A balettm?vészet különösen.

Hogy a Billyben végül miért maradt benne ez az obligát, ám mégis kínosan hosszúra nyúlt jelenet, én nem tudom, de különösebben nem is érdekel, hisz mondom: annyi közöm van a darabhoz, mint egy szurikátához. Semmi. Nem vagyok színikritikus sem. Ha Szirtes tanár úr fontosnak érezte, hogy belerendezze, hát lelke rajta. Billy meleg pajtásának, Michaelnek a szerepér?l pedig ugyancsak nem szeretnék nyilatkozni. Merthogy Michael meleg. Ezen nincs mit szépíteni. Persze lehet próbálkozni, de nem túl elegáns.

A filmben – hangsúlyozom, a filmben – az utolsó nagyjelenet csúcspontja, hogy Billy apja megérkezik a premierre, ahol a már feln?tt Billy Elliot táncolja a f?szerepet. A hattyúk tava f?szerepét. Azonban ebben A hattyúk tavában nem n?k táncolják az elvarázsolt hattyúkat, hanem férfiak. Ebben A hattyúk tavában a herceg egy férfiba szeret bele, akit egy gonosz varázsló hattyúvá változtatott. Egy hetero kapcsolatba kényszerített meleg férfi menekülésér?l szól, aki végül a meleg hattyú/férfi karjaiban lel boldogságot.

Ezt a hattyút táncolja Billy. Erre az el?adásra érkezik meg az apja és foglal helyet egy pár mellett. A pár egyik tagja egy vékony n?, a másik egy fekete b?r? férfi. Miel?tt Billy egy hatalmas ugrással berobban a színpadra, Billy apjának bemutatkozik a fekete b?r? férfi párja. Azt mondja: Én vagyok Michael. Ez a végs?, katartikusnak szánt jelenet hála istennek kimarad az Erkel Színház el?adásából. Azonban Michael egy meleg srác. Gyerekként is az. Billy pedig nem az.

Ez pedig fontossá akkor és azért válik, amikor a két fiú ruhákat, többek között lányruhákat próbálgat. Ekkor t?nik fel el?ször Billynek, hogy ami neki játék, az Michaelnek nem biztos, hogy az. Meg akkor, amikor kiderül, hogy bár a két fiú közül az egyik meleg, mégsem ?, hanem a hetero barátja akar mindenáron balettm?vész lenni. Márpedig ez az egyik legfontosabb üzenete a Billynek. Én nem akarok ítélkezni, ahogyan nem akarom Ókovács Szilvesztert sem kellemetlen helyzetbe hozni.

Ugyanis Szilveszternek nagyon sok mindent köszönhet az Operaház. Például jómagam is ott voltam, amikor a Magyar Nemzeti Balett eljutott végre erdélyi testvéreinkhez. Ott voltam, és potyogó könnyekkel, elcsukló hangon énekeltem velük, a határainkon túlra kényszerített magyarokkal a Himnuszt. Egész Erdélyt bejárta a nemzeti balett. Felemel? élmény volt. De abban szinte teljesen biztos vagyok, hogy a Billy Elliot cím? m? rengeteg támadásra adhat okot. Rengeteg jogos támadásra.

Ókovács Szilveszter azt írja egyik publicisztikájában, hogy érzi ? is a jogos kritikákat, de a musical 14 éven felülieknek van meghirdetve. Azonban négy bekezdéssel lejjebb azt olvashatjuk, hogy Lévai Anikó is a tízéves gyermekével és a gyermeke hasonló korú barátai-val nézte meg a m?vet. Én pedig a nyolcéves fiaimmal. Az én figyelmemet elkerülte a 14-es karika. Valószín?leg Anikó asszonyét is. (A HVG pedig hatéves néz?kr?l számolt be.) Ami persze lehet, hogy a mi figyelmetlenségünk volt. Meg a jegyszed?ké, akik beültettek.

Szilvesztert kedvelem. Nem hibátlan ember (ki az?), de az biztos, hogy tisztességgel, becsülettel végzi és végezte a munkáját. Azonban ha már muszáj Billy-ügyben elmondanom egyetlen gondolatot, akkor az lenne, hogy a homoszexualitással, vagy ha úgy tetszik, az LMBTQ körüli kérdésekkel és válaszokkal nem hiszem, hogy kicsi, nyolc-tíz éves gyerekeket kellene terhelnünk. Ugyanis lehet egy darabból kivenni fontos jeleneteket, lehet puhítani Elton John musicaljét, de a Billy Elliot attól még Billy Elliot marad.

Apáti Bence - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló